

Sygn. akt II AKa 184/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec

Sędziowie: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Kamila Stronikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

sprawy

L. N.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej w zb. z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 31.01.1985r. o znakach towarowych w zb. z art. 27 ust. b i 28 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.03.1928r. o dozorze nad artykułami żywnościowymi i przedmiotami użytku w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt **III K 34/10**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy rozpoznawał sprawę **L. N.** oskarżonego o to, że:

I. w okresie od kwietnia do 13 września 2000r. w T. i w M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści materialnej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej firm: (...) sp. z o.o. w T. oraz Firma Handlowa (...) w T. w celu wprowadzenia do obrotu proszków do prania oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi (...), (...), (...) zakupili automat do pakowania materiałów sypkich (...), urządzenia do mieszania proszków oraz komponenty w postaci proszku odpadowego, sody lekkiej i ciężkiej, (...), soli spożywczej, kompozycji zapachowych i innych w oparciu o które wytworzyli co najmniej 227.304 kg proszku do prania, który zapakowali w opakowania opatrzone podrobionymi znakami towarowymi zarejestrowanymi przez (...) sp. z o.o. oraz Przedsiębiorstwa (...) S.A., przy czym wyprodukowane proszki z uwagi na wysoką zawartość węglowodanów powodowały drażniące działanie na skórę, a z uwagi za zawartość frakcji drobnoziarnistych

powodowały podrażnienie dróg oddechowych, a następnie wyprodukowane proszki sprzedali za łączną kwotę 1.000.441,15 zł. wprowadzając nabywców w błąd, co do autentyczności produktu oraz producenta doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, i tak:

- (...) sp. z o.o. w W. sprzedali 104.073 kg proszku wartości 522.499,12 zł.,
- (...) w K. sprzedali 48.124,80 kg proszków wartości 90.149,76 zł.,
- (...) w E. sprzedali 16.243,20 kg proszku wartości 42.048zł.,
- (...) w Ł. sprzedali 12.024 kg proszku wartości 39.524,47 zł.,
- (...) sp. z o.o. w P. sprzedali 11.712 kg proszku wartości 32.207,28 zł.,
- (...) w Z. sprzedali 10.368 kg proszku wartości 26.049,60 zł.,
- (...) sp. z o.o. w Ł. sprzedali 6 691,20 kg proszku wartości 16.728 zł.,
- (...) sp. z o.o. w K. sprzedali 4.608 kg proszku wartości 11.520 zł.,
- firmie (...) w R. sprzedali 3.456 kg proszku wartości 8.678,88 zł.,
- (...) sp. z o.o. w D. sprzedali 3.159 kg proszku wartości 11.373,36 zł.,
- (...)w M. sprzedali 1.728 kg wartości 4.320 zł.,
- (...) sp. z o.o. w T. sprzedali 1.248 kg proszku wartości 5.200zł.,
- Firmie (...) w S. sprzedali 1.152 kg proszku wartości 2.801, 52 zł.,
- Hurtowni- (...) w L. sprzedali 912 kg proszku wartości 2.242 zł.,
- (...) Firma Handlowa w W. sprzedali 360 360 kg proszku wartości 720 zł.,
- Firmie (...) w W. sprzedali 288 kg proszku wartości 723,60 zł.,
- (...) w T. sprzedali 96 kg proszku wartości 200 zł.,
- (...) w P. sprzedali 96 kg proszku wartości 280 zł.,
- Firmie (...) S.C. w R. sprzedali 96 kg proszku wartości 280 zł.,
- Sklepowi (...) w T. sprzedali 96 kg proszku wartości 280 zł.,
- za pośrednictwem J. S. sprzedali 772,80 kg proszku wartości 2.112,60 zł.,

czym działali na szkodę wymienionych wyżej właścicieli znaków towarowych oraz wskazanych nabywców nieautentycznych wyrobów,

tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zb. z art.305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej w zb. z art.57 ust.1 ustawy z 31.01.1985r. o znakach towarowych w zb. z art.27 ust.b i art.28 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22.03.1928r. o dozorcze nad artykułami żywnościowymi i przedmiotami użytku w zw. z art.12 kk i 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012r. w sprawie sygn. akt III K 34/10:

uniewinnił oskarżonego L. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

kosztami procesu obciążył Skarb Państwa na podstawie art.632 pkt 2 kpk.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia:

- art.8 § 1 kpk w zw. art.424 § 1 i 2 kpk poprzez sporządzenie większości pisemnego uzasadnienia w niniejszej sprawie w oparciu o uzasadnienie oraz ustalenia faktyczne poczynione w wyroku z dnia 21 lutego 2007r. przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie XI K 8/03, a w konsekwencji wdanie wyroku w oparciu o ustalenia faktyczne dokonane przez inny Sąd,

- art.7 kpk polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie rzeczowego i osobowego materiału dowodowego, w szczególności: ekspertyzy wariograficznej, zeznań I. K., J. G., T. C., R. S., W. S., P. C. i J. C., oraz częściowo wyjaśnień samego oskarżonego, a nadto zeznań B. S., A. L. i T. W., bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia przez Sąd, że oskarżony L. N. swoim zachowaniem nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu zabronionego.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał na zarzuty stawiane oskarżonemu L. N. w innych postępowaniach oraz orzeczenia jakie zapadły w tych sprawach, gdyż w jego ocenie mają one znaczenie w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem skarżącego już wstępna analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstawy do dalszej kontroli instancyjnej, albowiem Sąd I instancji nie poczynił w zdecydowanej części własnych ustaleń faktycznych, które mogłyby stanowić podstawę oceny wydanego wyroku. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części stanowi „skopiowanie” treści uzasadnienia, jakie zostało sporządzone przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy do wyroku z dnia 21 lutego 2007r. w sprawie XI K 8/03. Mimo identyczności dużych fragmentów obu uzasadnień oba wyroki są od siebie krańcowo różne. W ocenie apelującego sąd „przystosowując” uzasadnienie do wydanego wyroku w „drażliwych” jego punktach usuwał „niepotrzebne” fragmenty usuwając ustalenia wskazujące na udział w przedmiotowej sprawie L. N.. Zdaniem skarżącego oczywistym jest, że ustalenia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, który wydał wyrok w niniejszej sprawie mogą być przynajmniej w części tożsame z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, który jako pierwszy rozpoznawał tę sprawę, jednakże sposób rozumowania oraz samo wyrokowanie Sądu rozpoznającego ponownie tę samą sprawę winno być przedstawione w taki sposób, aby nie pozostawiał żadnych wątpliwości, że Sąd dokonał oceny dowodów samodzielnie. W przedmiotowym stanie faktycznym – w ocenie skarżącego – takiej gwarancji nie ma.

Apelujący wskazał, że ponad wszelką wątpliwość ustalono, że (...) i (...) ściśle ze sobą współpracowały, zostały założone, przejęte w zbliżonym czasie w celu wykorzystania przez L. N., B. S. i A. L. w działalności przestępnej – firmy te były ściśle ze sobą powiązane. Skarżący wskazał na fakt podrobienia przez oskarżonego L. N. podpisu T. W. na dokumentach firmy (...). Zdaniem oskarżyciela publicznego między oskarżonym a B. S. i A. L. miała miejsce „cicha współpraca” polegająca na tym, że ci ostatni wykonywali większość działań strictly przestępczych a oskarżony w ramach podziału ról zajmował się dystrybucją oraz udostępniał know how. Także wyniki ekspertyzy wariograficznej wnioskowanej przez oskarżonego oraz jego obrońcę wskazują na sprawstwo L. N..

Zdaniem skarżącego w oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, w szczególności na podstawie zeznań I. K., J. G., T. C., R. S., W. S., P. C., J. C. oraz częściowo wyjaśnień samego oskarżonego a nadto zeznań B. S., A. L. i T. W. częściowo bo za niewiarygodne należy uznać późniejsze ograniczenie, marginalizowanie roli oskarżonego L. N., tj. zeznania (wyjaśnienia) składane po ustaleniu ich odpowiedzialności, mające na celu ekskulpację oskarżonego L. N., opierając się także na wynikach ekspertyzy wariograficznej uznać należy, iż uniewinnienie L. N. było decyzją błędną.

Obrońca oskarżonego złożył **odpowiedź na apelację** oskarżyciela publicznego, wnosząc o jej nieuwzględnienie i utrzymanie zaskarżonego wyroku. W jego ocenie proces wyrokowania w sprawie przez Sąd I instancji odpowiadała w pełni przepisom procedury karnej. Nie doszło do naruszenia przepisu art.8 § 1 kpk w zw. z art.424 § 1 i 2 kpk, gdyż sąd orzekający poczynił własne ustalenia faktyczne. Nie doszło również do obrazy art.7 kpk, gdyż Sąd Okręgowy w sposób poprawny przeprowadził postępowanie dowodowe a następnie uwzględniając całokształt materiału dowodowego i bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyprowadził z dowodów prawidłowe wnioski, co znalazło odzwierciedlenie w przyjętych ustaleniach faktycznych odpowiadających zasadom logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja nie zawiera argumentów, które uzasadniałyby podniesiony zarzut zaś te, które podnosi apelacja sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Zaproponowany w apelacji sposób weryfikacji przyjętych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych jest obarczony dowolnością i stąd jest niedopuszczalny.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut mającej wpływu na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania.

Za całkowicie bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art.8 § 1 kpk w zw. z art.424 § 1 i 2 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego bowiem Sąd I instancji poczynił własne ustalenia faktyczne, nie powielił ich zaś za Sądem Rejonowym w Bydgoszczy w sprawie XI K 8/03. Podkreślenia wymaga, że porównanie treści uzasadnień obu orzeczeń wskazanych w tabeli na k.7-8 uzasadnienia apelacji nie dotyczy ustaleń faktycznych a tej części uzasadnień, w których zawarte są depozycje świadków lub opisane opinie biegłych. W uzasadnieniach obu wyroków ich autorzy posłużyli się często spotykaną praktyką polegającą na przepisaniu in extenso relacji świadków składanych na poszczególnych etapach postępowania i przytoczenia wniosków opinii. Nie może zatem dziwić, że ta część uzasadnienia jest tożsama w obu przypadkach. Wszak treść zeznań świadków składanych w toku postępowania przygotowawczego nie zmieniła się w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy. W odróżnieniu od skarżącego, zdziwienia Sądu Apelacyjnego nie budzi fakt, że wyroki obu sądów są krańcowo różne. Oskarżyciel publiczny bowiem zupełnie pomija tę istotną okoliczność, że Sąd Okręgowy dokonał odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, niż uczynił to Sąd Rejonowy w wyroku, który w odniesieniu do oskarżonego L. N. został uchylony. Reasumując zatem tę część rozważań wskazać należy, że – w ocenie sądu odwoławczego - skarżący nie rozróżnia tej części uzasadnienia wyroku, w której sąd opisuje ustalony stan faktyczny od części, w której opisuje przeprowadzone dowody pomijając zupełnie część, w której dokonuje oceny tych dowodów. Za słuszością tej oceny przemawia choćby fragment apelacji, w której skarżący odnosi się do zeznań świadka T. C.. Wskazuje on bowiem na „ustalenia”, podczas gdy na str.109 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia znajduje się relacja w dowodzie w postaci zeznań tego świadka. Pominięcie w tej relacji fragmentu zeznań, w którym świadek mówi o L. N. nie ma żadnego znaczenia dla rozpoznania tej sprawy, skoro zeznania świadka T. C. w żadnym stopniu nie odnoszą się do zarzutu będącego przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie III K 34/10. (k.9350 akt sprawy). Powołanie zatem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2.03.2005r. w sprawie IV KK 335/04 nie może stanowić skutecznego poparcia postawionego zarzutu gdyż w żaden sposób nie przystaje do realiów powyższej sprawy.

Warto w tym miejscu odnieść się do postawionej we wstępnej części uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego tezy o konieczności brania pod uwagę również innych postępowań toczących się przeciwko oskarżonemu L. N.. Sąd Apelacyjny nie uznaje tej tezy za słuszną w realiach powyższej sprawy. We wskazanych na k.6 sprawach oskarżonemu postawione były zarzuty z kodeksu karnego skarbowego oraz o czyny przeciwko wiarygodności dokumentów, które to czyny w żaden sposób nie wiązały się z zarzutami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania. Nie sposób zatem czynić domniemania, że skoro wcześniej toczące się przeciwko oskarżonemu L. N. postępowania zostały umorzone z uwagi na przedawnienie, to dopuścił się przestępstwa zarzucanego mu w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem. Wskazać również w tym miejscu godzi się, że nie sposób podzielić stanowiska apelującego, że umorzenie

z uwagi na przedawnienie postępowań toczących się przeciwko L. N. winno implikować uznaniem, że ma to wpływ na postępowanie będące aktualnie przedmiotem rozpoznania.

Sąd Apelacyjny nie podziela wątpliwości skarżącego co do tego, czy Sąd Okręgowy dokonał samodzielnej oceny dowodów. O tym, że ocena ta była samodzielna świadczy przede wszystkim okoliczność, że uniewinnił oskarżonego L. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas, gdy Sąd Rejonowy wydał w tym przedmiocie wyrok skazujący. Jak wyżej wskazano, skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu poczynienie ustaleń faktycznych tożsamyh z tymi, które poczynił Sąd Rejonowy rozpoznający wcześniej tę sprawę. Pomijając okoliczność, że jest to zarzut chybiony, wskazać należy na tę część uzasadnienia apelacji, w której skarżący dopuszcza jednak pewną tożsamość obu ustaleń (str.9 apelacji) wskazując tym razem, że powziął wątpliwości co do samodzielności Sądu Okręgowego w ocenie zgromadzonego materiału dowodowego; nie poparł jednak tego zarzutu żadną argumentacją. Zarzut ten jest również pozbawiony logiki, skoro skarżący zarzuca sądowi, który wydał wyrok uniewinniający powielenie oceny dowodów dokonanej przez sąd, który wydał wyrok skazujący. Zarzut ten jest zatem całkowicie chybiony. Lektura bowiem uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazuje na to, że ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są samodzielne. Podobnie jak ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która doprowadziła do wydania wyroku uniewinniającego.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut naruszenia art.7 kpk i pogląd skarżącego o dowolnej ocenie sądu zgromadzonego materiału dowodowego. Na wstępie wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi z podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. Nie ma – zdaniem Sądu Apelacyjnego – jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Należy stwierdzić, iż Sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w jasnym, szczegółowym i przekonującym uzasadnieniu. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.7 kpk zgodna jest z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych.

Stawiając tak zarzut skarżący sam dokonuje dowolnej oceny dowodów. Za taką uznać należy stwierdzenie, że firmy (...) i (...) zostały założone i przejęte w zbliżonym czasie, w celu wykorzystania przez L. N., B. S. i A. L. w działalności przestępnej. Zgodnie z niekwestionowanymi przez skarżącego ustaleniami firma (...) z B. S. jako jednym z udziałowców powstała w październiku 1989r., w czerwcu 1999r. do spółki wszedł A. L.. Firma (...), której oskarżony L. N. był pełnomocnikiem rozpoczęła natomiast działalność z początkiem 2000r. Nie sposób zatem uznać przeszło 10-letni okres między powstaniem obu firm za zbliżony. Za zupełnie dowolne uznać należy twierdzenie, że ten sam przedmiot działania obu firm świadczy o ścisłym powiązaniu obu firm. Zakres działania obu firm był bowiem zakreślony bardzo szeroko: Firma Handlowa (...) – m.in. handel hurtowy artykułami spożywczymi i przemysłowymi (k.250 akt sprawy), Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowo – Produkcyjne (...) – działalność gospodarcza o

charakterze produkcyjnym, usługowym i handlowym obejmująca m.in. produkcje wyrobów na zaopatrzenie rynku (k.534 akt sprawy). Za całkowicie dowolne uznać również należy twierdzenie apelującego, że firmy zostały założone w celu prowadzenia działalności przestępnej. Podkreślić w tym miejscu należy, że skarżący w żaden sposób nie podważył ustaleń Sądu Okręgowego, że współpraca obu firm w zakresie działalności objętej niniejszym postępowaniem polegała na sprzedaży towarów przez spółkę (...) za pośrednictwem firmy (...) w celu uniknięcia płacenia wyższych podatków, co było zachowaniem legalnym. Kluczowym dla rozpoznania niniejszej sprawy było ustalenie, czy oskarżony L. N. miał świadomość tego, że podpisywane przez niego faktury dotyczyły nielegalnie wytwarzanego przez firmę (...) proszku do prania. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo uznał, że brak jest podstaw do takich ustaleń a skarżący swojego stanowiska o winie oskarżonego L. N. w zarzucanym mu przestępstwie w sposób przekonujący nie uzasadnił.

Kwestia podrobienia przez L. N. podpisu T. W. na dokumentach związanych z działalnością firmy (...) nie ma żadnego znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, gdyż zachowanie to nie zostało objęte zarzutem w powyższej sprawie. Na marginesie zatem jedynie po raz kolejny wskazać należy, że nawet podejmowanie przez oskarżonego działań niezgodnych z prawem w zakresie nieobjętym niniejszym postępowaniem nie może skutkować uznaniem go winnym popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu a mającego polegać na produkcji i wprowadzeniu do obrotu podrobionych proszków do prania. Za całkowicie dowolne, nie znajdujące oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz w przedstawionej przez skarżącego argumentacji uznać należy twierdzenia, że między oskarżonym a B. S. i A. L. istniała „cicha” współpraca w zakresie podrabiania proszków do prania a następnie ich dystrybucji. Skarżący nie przedstawił absolutnie żadnego dowodu na poparcie swego twierdzenia, że w ramach podziału ról B. S. i A. L. zajmowali się produkcją a oskarżony L. N. dystrybucją i udostępnieniem know how. Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie wskazał na oskarżonego L. N. jako na osobę, która byłaby w jakikolwiek sposób związana z dystrybucją podrobionych proszków do prania. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że nie świadczą o tym również faktury wystawiane przez firmę (...) a podpisywane przez oskarżonego L. N., o czym szerzej będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Odnosnie zaś know how wskazać należy, że skarżący nie wyjaśnia co – realiach niniejszej sprawy – rozumie pod tym pojęciem. Jak wynika z zeznań świadka V. R., recepturę na podrobiony proszek przekazywali jej B. S. i A. L..

Skarżący wskazując jako dowód winy oskarżonego L. N. kupno automatu do pakowania proszku całkowicie pomija tę istotną okoliczność, że B. S. i A. L. mieli zajmować się legalnie konfekcjonowaniem proszku do prania i tego właśnie proszku miały dotyczyć faktury podpisywane przez oskarżonego w imieniu firmy (...). Żaden dowód przeprowadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do podważenia tego przekonania u oskarżonego L. N..

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że oskarżony L. N. wielokrotnie przebywał w magazynie, gdzie składowane były podrabiane proszki i to w czasie, kiedy były one załadowywane do transportu. Apelujący powołał się w tym zakresie na zeznania świadka J. G., które zostały poddane wnikliwej analizie przez Sąd Okręgowy a wnioski tego sądu o braku wiarygodności zeznań świadka J. G. co do rozpoznania oskarżonego L. N. jako osoby przebywającej w magazynie w T. przy ul. (...) zyskały pełną aprobatę Sądu II instancji. Nie widząc potrzeby ponownego przytoczenia argumentacji znajdującej się na str.58-63 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny odwołuje się do niej. W odróżnieniu od tej wnikliwej analizy skarżący w sposób lakoniczny stwierdził, że na rozpoznanie oskarżonego L. N. przez świadka J. G. nie miało wpływu spotkanie do jakiego doszło na korytarzu komisariatu przed przesłuchaniem świadka J. G.. Twierdzenia świadka J. G., który – co wymaga podkreślenia – nie był pracownikiem firmy (...) ani żadnej z firm, która zajmowała się transportem proszku do prania a był pracownikiem osoby, która wynajmowała firmie (...) magazyn na ul. (...) w T., że oskarżony L. N. był tam obecny w czasie załadunku towaru nie potwierdza żadna z osób dokonujących transportu tego produktu (świadkowie: A. Z., S. P.). Świadczy: B. K. i M. L., którzy wynajmowali firmie (...) magazyny w T. i M. nie rozpoznali w oskarżonym L. N. osoby związanej z tymi umowami zeznając, że osobami, z którymi mieli kontakt w tej kwestii byli: B. S. i A. L.. Obecności oskarżonego w miejscu produkcji podrabianego proszku do prania nie potwierdził również świadek K. L., który bezpośrednio zajmował się produkcją. Obecność oskarżonego L. N. w siedzibie firmy

(...) nie implikuje – wbrew twierdzeniom skarżącego – uznania, że jest on winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, skoro oskarżony znał właścicieli tej firmy i z nimi współpracował.

Nie sposób uznać aby udział oskarżonego L. N. w rozmowach prowadzonych w firmie (...) SA przemawiał za uznaniem go winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Poza sporem pozostaje, że oskarżony był obecny przy rozmowie B. S. ze świadkiem J. C. w siedzibie firmy (...) SA a przedmiotem rozmowy był zakup przez firmę (...) proszku odpadowego, który – zgodnie z umową z dnia 17.03.2000r. (k.473-477 akt sprawy) miał być legalnie (podkreślenie SA) użytkowany do wyrobu proszku mającego być sprzedawanym poza granicami Polski. Dowolnym należy uznać twierdzenie skarżącego, że oskarżony w czasie tego spotkania był osobą decyzyjną, skoro zarówno świadek J. C., jak i B. S. określili go jako doradcę. Taką rolę oskarżonego L. N. potwierdziła świadek I. K.. Brak jest również podstaw do lansowania tezy, że świadek J. C. spotkał się z oskarżonym L. N. jeszcze raz – w magazynie w N.. Świadek bowiem nie był pewien czy osobą, która oprowadzała go po tym obiekcie był oskarżony L. N.. Nie sposób uznać winy oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa w oparciu o dowody wskazujące na to, że oskarżony w czasie rozmowy z pracownikami firmy (...) SA wypowiadał się na temat sposobu zagospodarowania zakupionego od nich odpadu. Podkreślenia jeszcze raz wymaga kluczowa dla rozpoznania niniejszej sprawy kwestia, że planowany sposób zagospodarowania tych odpadów był całkowicie legalny. Zgodnie z treścią pkt 1.1 umowy zakupiony proszek odpadowy miał być wykorzystany do produkcji środków do prania i legalnie sprzedawany poza granicą Polski. Żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie wskazuje na to aby oskarżony podpisując faktury, na które powołuje się skarżący mógł mieć świadomość, że dotyczą one innych mieszanek niż te o jakich mowa w umowie z dnia 17.03.2000r. i stanowią nielegalne podróbki proszków sprzedawane następnie pod nazwą legalnego produktu. Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenie apelującego, że z premedytacją świadczą o winie oskarżonego L. N. w zarzucanym mu przestępstwie nie była wpisywana na fakturach nazwa proszku. Skarżący nie zakwestionował bowiem ustaleń Sądu Okręgowego, z których wynika, że dla prawidłowości tychże faktur wpisywanie nazwy proszku nie było konieczne. Za całkowicie dowolne i nieznajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym jest twierdzenie skarżącego, że oskarżony prowadził korespondencję z firmami i osobami zakupującymi podrobiony proszek, m.in. z P. C.. Świadek ten bowiem nie wskazuje na oskarżonego jako osobę, która kontaktowała się z nim w sprawie (k.3538 akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść również powoływanie się na wyniki opinii wariograficznej. Na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podziela stanowisko skarżącego, że trudno dociec powodów dla jakich Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii wariograficznej w końcowym etapie postępowania jurysdykcyjnego, skoro w uzasadnieniu swego orzeczenia sam przyznał, że badanie wariograficzne ma wartość poznawczą tylko w początkowej fazie postępowania a traci ją z upływem czasu. Zgodnie z treścią art.192a § 1 i 2 kpk badanie z zastosowaniem środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu tej osoby (należy do nich badanie wariografem) ma na celu ograniczenie kręgu podejrzanych i a wyniki takiego badania podlegają ocenie wiarygodności przez sąd jak każdy inny dowód. Niezależnie jednak od tego podkreślenia wymaga, że to nie biegły a sąd ocenia wiarygodność wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Stąd całkowicie nieuprawnionym jest wskazywanie przez apelującego na poparcie prezentowanej tezy o winie oskarżonego na tę części opinii, w której biegły dokonuje własnej oceny co do winy oskarżonego. Sąd Okręgowy dokonał oceny tego dowodu (str.117 uzasadnienia wyroku) w sposób swobody, zgodnie z treścią art.7 kpk oraz w powiązaniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji w tej kwestii, a dodatkowo wskazać należy, że oskarżony L. N. przez sam fakt bycia stroną w sprawie toczącej się od kilkunastu lat w przedmiocie podrabiania proszków do prania powziął wiedzę na temat tego proceduru, za który zostali prawomocnie skazani B. S. i A. L.. Nie implikuje to jednak uznania, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. O winie oskarżonego nie świadczy bowiem materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie.

Skarżący powołując nazwiska świadków i współoskarżonych w powyższej sprawie w przeważającej części nie wskazuje jakie ich depozycje przemawiają za słuszością twierdzeń skarżącego w zakresie winy oskarżonego L. N.. Do zeznań świadków: I. K., J. G., T. C., P. C., J. C. Sąd Apelacyjny już się odnosił we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Świadczenie: R. S. i W. S. nie wskazywali w swych zeznaniach na oskarżonego L. N. jako osobę związaną z dystrybucją

podrobionych proszków do prania. Zarówno wyjaśnienia B. S. i A. L. oraz ich zeznania w charakterze świadków w sprawie będącej obecnie przedmiotem rozpoznania nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu L. N. winy w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa a skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie wskazuje jakie części ich depozycji mają potwierdzać słuszność apelacji. Podobne uwagi należy odnieść do wskazanych hasłowo, bez przytoczenia konkretnych wypowiedzi – wyjaśnień oskarżonego L. N. oraz zeznań świadka T. W..

Wobec powyższego, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk Sąd Apelacyjny zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 § 1 kpk i art.632 pkt.2 kpk obciążając nimi Skarb Państwa.